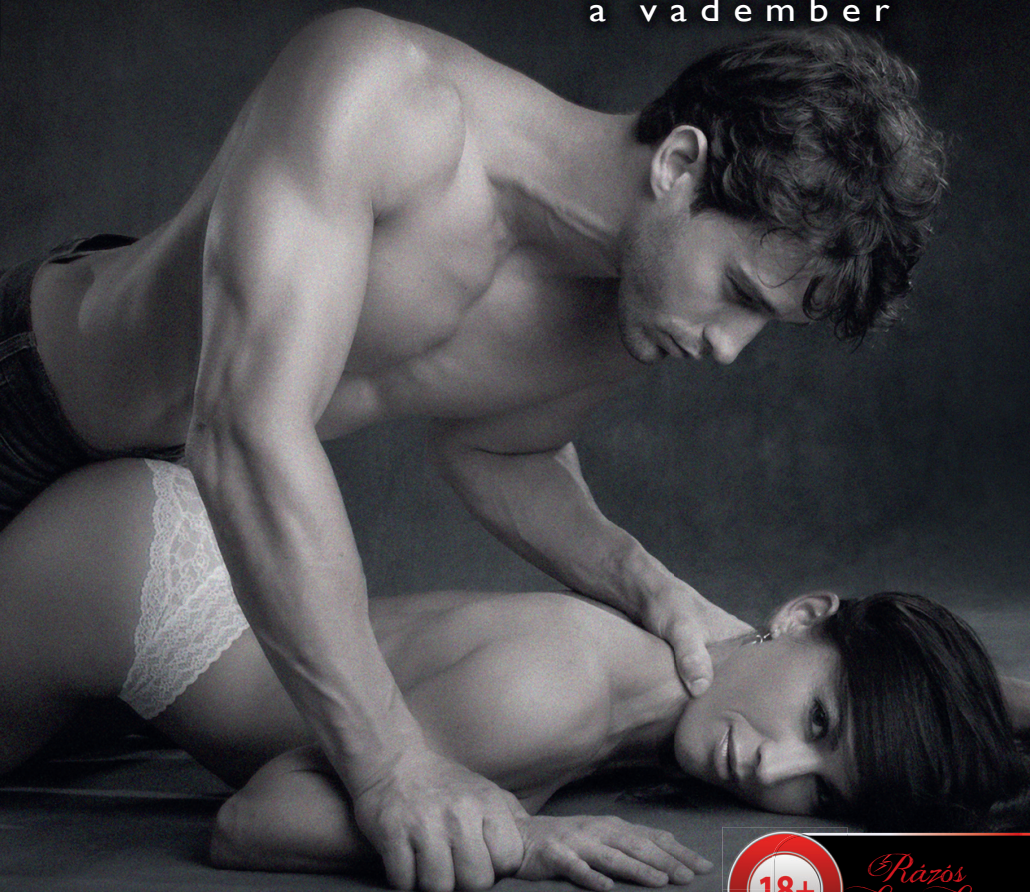

SAWYER BENNETT

New York Times bestsellerszerző

UNCIVILIZED

a vadember

*Rázós
könyvek*

*„Merész, pikáns és lebengerlően egyedi.
Kétségtelenül a legjobb regény, amit idén olvastam.”*

– Kendall Ryan, NYT bestsellerszerző –

S A W Y E R B E N N E T T

UNCIVILIZED

a v a d e m b e r

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

PROLÓGUS

MOIRA

Napjainkban

MEGSZÉDÍT A VÁGY. Szédülök, zakatol a szívem, az izmaim ritmusosan rándulnak össze.

Teljesen elveszítettem a kontrollt, az ösztöneim azt harsogják, hogy elég volt... hogy adjam fel.

Hódoljak be.

– Térdre! – parancsolja Zach mély hangján, ami végigmorajlik a bőrömön, és amitől felforr a vérem.

– Nem – suttogom, bár azt akarom sikoltani, hogy igen.

Tudom, mi következik.

Valójában csak azért szegültem ellen a parancsának, hogy provokáljam. Azt akartam, kényszerítsen rá, hogy hódoljak be neki. Sokkal izgatóbb, mintha egyszerűen engedelmeskednék neki.

Zach finoman megragadja a tarkómat, és megszorítja... éppen csak annyira, hogy minden idegszállammal rá figyeljek. Egyszer azt mesélte, a hím jaguár is ezt csinálja a párjával közösülés előtt, hogy

kívíjja a nőstény tiszteletét. Elhittem neki, hogy így van. Mindent elhiszek neki, amit arról mesél, milyen volt az Amazonas őserdeiben felnőni. Imádom, ahogy a modern világtól távol töltött évek megformálták a személyiségét.

Rám hajol, érzem a tarkómon forró leheletét.

– Soha többé ne mondd nekem azt, hogy nem!

Csak ennyit mond, mielőtt lenyom a földre. A térdeim azonnal engedelmeskednek neki. Amint a szőnyeghez érnek, előrelök... aztán le, le, le... míg az arcom hozzáér a krémszínű gyapjúhoz, a fenekem pedig az égnek mered. Halk, megadó, de egyben elégedett sóhaj tör fel belőlem. Lehunyom a szemem, és eszembe jut, amikor először láttam, hogy Zach ezt csinálja egy nővel. Emlékszem, mennyire sóvárogtam, hogy velem is megtegye.

Kiemelt pillanata volt az életemnek, amikor minden belém nevelt civilizáltságot és udvariasságot levetkőztem, hogy átadhassam magam a mohó éhségnek, hogy tanuljak ettől a férfitől.

Furcsa, mert én vagyok a tanára, és mégis... most ő tanít engem.

Zacharias Easton olyan leckét ad nekem gyötrő vágyakozásból, amit még csak elképzelni sem tudtam, mielőtt találkoztam vele.

Azzal a szomorú kisfiúval.

A dzsungel vademberével.

A magányos harcossal, akinek minden porcikájából sugárzik a veszély.

A kíváncsi férfival, aki egyik világhoz sem tartozik igazán.

– Emlékszel, mikor először láttál? – kérdezi Zach, miközben újra megszorítja a nyakamat.

– Igen.

– Beindított a látvány, igaz?

– Igen.

– Azt akartad, hogy veled is ugyanúgy csináljam, igaz?

– Igen.

– Most is ezt akarod?

– Istenem, igen! – nyögöm.

– Akkor meséld el! – utasít.

Hangja rekedt a vágytól.

– Mit? – kérdezem zavartan.

– Az első találkozásunkat. Meséld el, mit láttál, édes kis Moira, aztán majd én eldöntöm, hogy megadjam-e neked, amire vágyysz.

Kiengedem a levegőt félig nyitott ajkaim között, és újra lehunyom a szemem. Visszagondolok az egy hónappal ezelőtti expedíciómra az Amazonas őserdejébe, melynek az volt a célja, hogy visszahozzuk Zachet... A szegény kis elveszett fiúcskát, aki az elmúlt tizennyolc évben a primitív caraica indiánok között élt.

Ez volt a nap, amikor az életem végérvényesen megváltozott.

Éppen a dzsungelen vágunk át. Ramon, a vezetőnk ment elől, utána én, a sort pedig Gaul atya zárta. Miután a gépünk leszállt az Amazonas déli szakaszát határoló kis reptérre a kolumbiai–brazil határtól nyugatra, a Jutai folyó felé indultunk, ahol Gaul atya vásárolt egy ócska kenut egy folyami kereskedőtől. Dél felé indultunk, de sokszor kellett partra szállnunk, hogy gyalog kerüljük ki a legveszélyesebb sodrású szakaszokat. Ezután még két napig eveztünk, mielőtt Ramon úgy döntött, hogy ideje kikötnünk.

Minden a hátizsákomban volt, amire szükségem lehetett a caraica falu felé vezető úton. Mivel ez már a harmadik utam volt az Amazonas vidékén, csak a legfontosabbakat vittem magammal: klórtablettát a vi-zeskulacsomba, egy kést, egy könnyű, hordozható függőágyat, egy váltás ruhát magamnak, egy váltás ruhát Zachnek, aminek a kiválasztásában

– főleg a méretet illetően – Gaul atya segített, és némi katonai szári-
tott elemőzsiát, amit még Brazíliában vásároltam, mielőtt Cessna kis-
gépiünk elindult volna észak felé.

Ramon, a helyi misszionárius vezette a kis csapatunkat, aki koráb-
ban Gaul atyával utazta át a vidéket. Folyamatosan kaszabolta előt-
tünk a sűrű növényzetet, ami mintha azonnal újra vissza is nőtt vol-
na. A dzsungel fái olyan szorosan nőttek egymás mellett, hogy lombko-
ronáik alatt sötét árnyak táncoltak.

Ramon előremutatott, majd portugálul szólalt meg, amit Gaul atya
fordított le nekem.

– Látják a fényeket előttünk? Az már a caraica falu.

Átkukucsáltam Ramon válla felett, és úgy tűnt, a dzsungel már nem
olyan sűrű előttünk. Ahogy továbbhaladtunk az erdőben, megláttam,
hogy egy nagyjából háromhektáros, csupasz földdel borított tisztás felé
tartunk. A tisztáson hosszúkás, bambusz tartópillérekkel épített kuny-
hók álltak. A lejtősen kialakított, terebélyes pálmalevelekből készített te-
tőt ugyancsak bambuszból készített keresztmerevítés tartotta. A törzsi
kunyhókra jellemző módon ezeknek az épületeknek sem voltak falaik,
padló gyanánt pedig a csupasz talaj szolgált.

A tisztás nyugati oldalán egy nagyjából egyhektáros ültetvényt pil-
lantottam meg. Az egyik munkatársam révén elég sokat tudtam a ca-
raica törzsről, mivel az egyik barátjának ismerőse náluk járt néhány
éve. Megtudtam, hogy a törzs többféle növényt is termeszt, hogy kiegé-
szítsék húson alapuló étrendjüket. A húst a vadászó férfiak szerezték be.
Többek között banánt, maniókát, mangót, cukornádat, kukoricát és
édesburgonyát is termeltek. Megpillantottam egy nőt, aki éppen az ül-
tetvény felől sétált a házak felé. Hatalmas, kukoricával teli kosár lógott
a hátán, amit egy homlokához erősített, tenyérynyi vastag szíj tartott
meg.

Amint beléptünk a faluba, Gaul atya állt csapatunk élére. A házakban újabb nőket láttam, egyesek tűz fölé tartott agyagtálakon maniókakenyeret sütöttek, mások a kisgyerekekre vigyáztak, vagy függőágyaikban pihentek. Kíváncsian pillantottak felénk, de nem jöttek köszöneti bennünket. Ahogy elképzeltem, minden nő meztelen volt. Habár a törzs néha kereskedik az erre tévedő misszionáriusokkal és más törzsekkel, ruhát még nem hordtak. A férfiak még csak ágyékkötőt sem viseltek.

Gaul atya az egyik kunyhó felé indult, melynek oldalához egy kisebbet építettek. Ez talán a negyede lehetett a nagynak. Követtem őt a kunyhóhoz. Amikor belépett, üdvözölte a függőágyában fekvő idősebb caraica férfit. Egy idősebb nő, minden bizonnyal a felesége, a tűz körül sürgölődött, és éppen maniókakenyeret sütött egy agyagtányéron.

Gaul atya halkan, portugálul szólt a férfihöz, majd megveregette a vállát. A ráncos férfi mosolyra húzta a száját. Alig voltak fogai. Világos volt, hogy épp üdvözölték egymást. Ezután Gaul atya rám mutatott, és számomra ismeretlen szavakat hadart el, de nyilvánvaló volt, hogy éppen bemutatott a caraica férfinak.

A férfi magához intett, én pedig odaléptem a függőágyához.

– Moira... ő itt Paraila... Zach nevelőapja.

Gaul atya ezután visszafordult a férfihöz, és újra portugálul szólt hozzá. Az elmúlt száz évben sok törzs vette át ezt a nyelvet, hiszen egyre gyakrabban kellett kommunikálniuk az emberekkel, akik egyre gyakrabban merészkedtek be az Amazonas őserdeibe. Paraila rám nézett, majd lágyan, barátságosan elmosolyodott. Aztán felém nyújtotta a kezét. Elfogadtam, ő pedig beszélni kezdett. Amikor befejezte, újra megszorította a kezemet, majd Gaul atya fordítani kezdett:

– Paraila üdvözlöl téged, és örül, hogy itt vagy a falujában. Reméli, hogy maradsz egy darabig, és megpihensz náluk. Ha visszaérnek a vadászok, nagy mulatságot rendeznek a tiszteletünkre. Azt is mondta,

reméli, gondját viseled majd fogadott fiának, de ahogy rád néz, már tudja, hogy erős és jóra való nő vagy, és megbirkózol Zachkel.

Szélesen elmosolyodtam.

– Gaul atya, kérem, mondja meg neki, hogy köszönöm. Megtisztelő, hogy itt lehetek, és ígérem, gondját viselem Zachnek.

Paraila újra elmosolyodott, aztán tovább beszélgettek Gaul atyával. Addig én körülnéztem a faluban. Néhány sovány kutya szaladgált a kunyhók között, majd legnagyobb meglepetésemre az egyik közeli kunyhóban egy kis fekete majmocskát vettem észre. Bambuszból készített kötelet tekertek a nyaka köré, amit egy földbe szúrt fadarabhoz erősítettek. Az egyik kisgyerek valamiféle növénnel etette, én pedig rájöttem, hogy a majmocska egyfajta házikedvenc lehet. Ez azért is érdekes volt, mert legjobb tudomásom szerint a törzs előszeretettel fogyaszt majmokat is.

Gaul atya a vállamra tette a kezét.

– Gyere, állítsuk fel a függőágyadat, utána pedig megmutatom, hol találsz vizet, hogy felfrissítsd magad! Aztán lepihenhetsz. Az ünnepség csak pár óra múlva kezdődik, és az éjszakába nyúlik majd.

Bólintottam, majd követtem az atyát, aki éppen kiment Paraila kunyhójából. Alig vártam, hogy Zach visszatérjen a faluba.

Már javában zajlott az ünnepség, de Zach még mindig nem tért vissza. Amikor felébredtem a szunyókálásból, Gaul atya elmondta, hogy Paraila aggódik a fiú miatt. Zach nem fogadta jól az érkezésünk hírét, és hevesen tiltakozott az ellen, hogy elhagyja velünk a falut. Kiderült, hogy Parailával napokig veszekedtek emiatt, és még mindig nem dönt el, hogy Zach vajon visszajön-e velem az Államokba.

A kunyhóktól pár méterre lévő nyílt területen hatalmas tüzet raktak, melyen többféle húst sütöttek. A vadászok úgy egy órával azelőtt tértek

vissza. Ha jól számoltam, a csapat huszonkét életerős férfiből állt. Zach azonban nem volt közöttük. Amikor Gaul atya tolmácsolásában megkérdeztem erről Parailát, ő így válaszolt:

– Zacharias egy tapír nyomait követi, ezért maradt le. Hamarosan hússal tér haza.

A kezembe vettem az ételt, amit egy hatalmas banánlevélen nyújtottak át nekem. A vadászat igen sikeresnek bizonyult, elejtettek egy kajmánt és pár pókmajmot. A faluban maradt nők boldogan üdvözölték a zsákmánnyal hazatérő férfiakat.

A férfiaságukat takaró, pálmalevélből font, tulipán alakú tokot leszámítva a férfiak is teljesen meztelenek voltak. A körülmetéletlen férfiaságukat rejtő tok vastag, fekete szeméremszőrzetükön ült, heréjük alatta lógott. Ezzel is tisztában voltam előre, így egyáltalán nem lepett meg a látvány. Antropológusként mindig is lenyűgöztek ezek a különbségek a kultúrák között.

A férfiak meglepő gyorsasággal tisztították meg a zsákmányukat a dzsungel szélén, majd a nyílt tűz fölé helyezték a húsdarabokat. Amikor minden megsült, a nők levették a tűzről, és felszolgálták a férfiaknak. A nők, engem is beleértve, csak akkor szedtek maguknak, amikor már minden férfi enni kezdett. A hús mellé főtt édesburgonyát, maniókakenyeret és felszeletelt papayát szolgáltak fel.

Gaul atya történeteket mesélt nekem a caraica törzsről, és összehasonlította őket más törzsekkel, akikhez szintén ellátogatott néha. Már tizenegy éve jár ehhez a faluhoz, és szinte teljesen feladta modern életét, hogy a dzsungelben éljen az őslakosokkal, és hogy hirdesse nekik az Úr igéjét. Öt hónappal ezelőtt aztán Gaul atya eltörte a lábát, és bekerült egy São Paulo-i kórházba. Lábadozása alatt meglátogatta egy misszionárius pap ismerőse, aki mesélt neki egy rendkívül gazdag üzletemberről, aki két eltűnt misszionárius barátját, Jacob és Kristen Eastont

kereste. A pár tizennyolc évvel ezelőtt rejtélyes körülmények között tűnt el az Amazonas dzsungelében fiukkal, Zachariasszal együtt.

Mire a misszionárius befejezte a történetet, Gaul atya már biztosan tudta, hogy a gazdag amerikai a caraica törzssel élő Zachariast keresi. Azonnal felvette a kapcsolatot Randall Cannonnal, Zach keresztapjával, és beindult a gépezet, hogy hazahozzák a fiút. Mivel sokáig tanulmányoztam olyan amerikai őslakosokat, akik úgy döntöttek, hogy csatlakoznak a civilizált világhoz, Mr. Cannon engem kért fel, hogy segítsék hazahozni Zachet, és segítsék neki visszailleszkedni a modern társadalomba.

A tűz mellett ültem, a pap történeteit hallgattam, és a tűz körül táncoló és énekelő nőket figyeltem. Gaul atya elmondta, hogy énekeikkel köszönetet mondanak a férfiaknak a zsákmányért, de bármiben lefogadtam volna, hogy a férfiak nem énekelnek és táncolnak a nőknek hála, amiért megfőzték nekik a zsákmányt. Ezekben a törzsi társadalmakban a nőket még másodrangúként kezelték.

A szemem sarkából mozgást láttam, valaki besétált a lobogó tűz vetette fénybe. Rögtön feltűnt, hogy sokkal magasabb, mint a többi caraicai, akik átlagosan olyan százhetven centire nőhettek. Ez a férfi nagyobb volt, és ahogy közelebb lépett a tűzhöz, és árnyékos alakja lassan kibontakozott előttem, rájöttem, hogy éppen most pillantom meg először Zacharias Eastont.

Fogalmam sem volt, mire számítottam, de egyáltalán nem voltam felkészülve a látványra. Legalább százkilencven centi magas volt, szinte eltörpültek mellette az alacsony caraicaiak. Vékornak tűnt, mellkasa, válla, karja és lába mégis izmos volt. Testét számos heg borította. Hosszú, barna haja a vállát septe, mégis mintha frissen borotválták volna az arcát. A caraicaiak testét az ágyékukat leszámítva nem fedte szőr, Zach azonban fehér emberként élt a barnák világában. Nyilvánvaló,

hogy ha ilyen sima az arca, akkor rendszeresen borotválkoznia kell. Azon gondolkoztam, vajon hogyan csinálja. Egy éles késsel? Vagy az egyik misszionárius adott neki borotvát?

És az az arc... olyan tökéletesnek tűnt, hogy majdnem elsírtam magam. Persze gondolhattam volna, hogy jóképű, hiszen láttam fényképeket a szüleiről, akik igencsak vonzó emberek. Fakókék szemében vibrálni kezdett a tűz fénye, ami éles árnyékokat vetett arccsontjára, egyes orrára és kökemény állkapcsára, ami mintha abban a pillanatban haragtól feszült volna meg.

Akaratlanul is az ölére siklott a tekintetem, mivel éppen ugyanolyan meztelen volt, mint a törzs többi férfi tagja. És édes istenem... Zach nem csak a magasságával lógott ki a törzsből. A caraicai férfiak más szempontból is eltörpültek Zach és a lába között lógó nagyszerűség mellett. Ő nem hordta ugyanazt a védőtokot, mint a többi férfi, körülmetélt tagja még teljesen ernyedt állapotában is vastagon, és olyan hét centiméteresen lógott. Tudtam, hogy merev állapotában hatalmas lehet. Ahogy ránéztem erre a férfira, akiért átkeltem a dzsungelen, hogy hazavigyem a keresztapjához, és megpillantottam férfiasságát, lüktetést éreztem a lábam között. Elkaptam a tekintetemet, és Zach arcára néztem, elvégre mégiscsak egy katolikus pap mellett ültem.

Állatias vonzerő sugárzott belőle, magabiztosan és büszkén járt. Minden bizonnyal köze lehetett ehhez a válláról lógó hatalmas darab tapírhúsnak is. A tűzhöz lépett, és úgy ahogy volt, az egész darabot az izzó szénre dobta. A törzs többi férfitagja ujjongásban tört ki az újabb zsákmány láttán.

Ezután Zach Parailához lépett, és szeretetteljesen megszorította a vállát. Paraila mondott valamit Zachnek, majd Gaul atyára és rám mutatott, akik a tűz másik oldalán ültünk. A pap felállt, odasétált Zachhez, és meglapogatta a hátát. Zach ugyanezt tette, és szélesen elmosolyodott.

*Még csak rám sem pillantott. Mondott valamit Gaul atyának, majd le-
térdelt Paraila mellé, és folytatták a beszélgetést.*

Amikor Gaul atya visszaért, odahajolt hozzám.

*– Később majd beszéllek vele – suttogetta. – Nem viseli valami jól a
dolgot.*

*– Felkészültem rá – feleltem, mert tudtam, hogy nehéz lesz Zachnek
elhagyni az egyetlen otthonát, amire emlékezhetett.*

*Elvettem egy újabb darab aligátorhúst, és miközben rágszáltam, Za-
chet és Parailát néztem. Bármit is mondott az öreg a nevelt fiának, a
szavak szinte lepereregtek róla, mert Zach folyamatosan a fejét csóválta.
Arcára előbb döbbenet ült ki, majd vonásai megkeményedtek. Mondott
még valamit Parailának, aztán felém fordult, és rám mutatott. Metsző
tekintete egyértelművé tette, egyáltalán nem örül annak, hogy ott va-
gyok. Végül aztán felállt, és mondott még valamit Parailának, aki szo-
morúan ingatta a fejét.*

*Érdeklődve figyeltem, ahogy Zach mit sem törődve az agyagtála-
kon felszolgált étellel, megkerüli a tüzet, és odalép az egyik éneklő nő-
höz. A lány fiatalnak tűnt, tizennyolc vagy talán tizenkilenc lehetett,
és nagyon csinos volt. Fekete keselyűtollakból készített fejdíszet viselt. Ga-
ul atya elmagyarázta, ez azt jelenti, hogy a lány serdülőkorba lépett,
megvolt az első menzesze, de még nem ment férjhez. Hozzátette, hogy
ez igencsak ritkaságszámba megy, hiszen a törzs legtöbb női tagjának
már volt férje. Az atya azonban nem tudott ennél többet a lányról. Ha
egy nő férjhez megy, többé már nem viseli a tollas fejdíszet. Amíg a lá-
nyok ártatlanok, és még nem menstruálnak, addig puha, fehér fejdíszet
viselnek. Ahogy meg tudtam figyelni, az egész törzsben egyedül ő hor-
dott feketét.*

*Zach odalépett a megkövesedett fatörzsön ülő lányhoz. A lány fel-
nézett rá, és szélesen elmosolyodott. Zach kinyújtotta a kezét, a lány*

pedig habozás nélkül nyitott tenyerébe tette a kezét. Zach talpra segítette. A lány mellei lágyan ringani kezdtek, ahogy felállt. Arra gondoltam, talán titkos légyottra készülnek, és emlékszem, az is eszembe jutott, hogy talán a lány Zach caraicai szeretője.

A számhoz emeltem a kezem egy újabb fulattal, de lefagytam, amikor Zach hátranézett a válla felett, és egyenesen rám szegezte a tekintetét. Mereven bámult, szeméből fenyegetés áradt. De láttam még benne valami mást is.

Talán provokálni akart?

Aztán a legnagyobb megdöbbenésemre a vállainál fogva lenyomta a földre a lányt, aki engedelmesen letérdelt elé. Elhűlve figyeltem, ahogy férfiassága duzzadni kezd. A lány imádattal tekintett fel a földre magasodó hatalmas férfira. Zach felemelte a kezét, majd ujjával körkörös mozdulatokat tett a levegőben. A lány azonnal megfordult, és a földre fektette az arcát. Kezét a melle mellett a földhöz préselte.

Zach térdre ereszkedett a lány mögött, erekciója ekkor már teljes pompájában tündökölt, és büszkén meredezett fölfelé. Kezébe fogta, rántott rajta egyet, majd még egyet, aztán elengedte. Megbabonázva néztem, ahogy egyik kezét gyengéden a lány derekára tette. A másikkal előre nyúlt, végigsimította a tarkóját, és lenyomta a földre. Aztán előretolta a csípőjét, és férfiasságának hegyét a lány fenekéhez nyomta, és elkezdett behatolni.

Megdöbbszentelt, hogy mindezt az egész törzs szeme láttára teszi, és még úgy sem voltam képes elfordulni, hogy egy pap ült mellettem. Azazal nyugtattam magamat, hogy mindez érdekes alapanyag lehet egy tanulmányhoz, amit később publikálhatok. Ezzel mintegy engedélyt adtam magamnak arra, hogy tovább figyeljem a jelenetet.

– Zach... não aqui. Não na frente dos nossos hóspedes – hallottam Paraila hangját.

Zach egész teste megmerevedett a dorgálásra. Én legalábbis úgy gondoltam, hogy dorgálás volt. Parailára néztem, aki dühösen bámulta Zachet. Sunyi mosoly villant Zach arcán, majd tiszteletteljesen bólintott az öreg felé.

– Elnézést kérek – mondta Gaul atya. Odafordultam hozzá. – Egy olyan szociális normába nyert most bepillantást, ami teljességgel ellentétes a civilizált világ szabályaival. Itt... ebben a kultúrában a férfi a domináns fél, és mint ilyen, ott és akkor teszi a magáévá a férjezetlen nőt, amikor és ahol kedve támad hozzá. A caraicák szerint a szex nem más, mint jutalom a férfiak számára, akik ellátják a falut élelemmel és a többi szükséges dologgal. Szexualitásuk teljesen nyílt, és egyáltalán nem igénylik a diszkréciót. Sőt, ami azt illeti, egy férfi számára dicsőség, ha egy nő az egész falu szeme láttára hódol be neki.

– Értem – feleltem, pedig egyáltalán nem értettem.

De lenyűgöző volt belegondolni a kultúránk közötti különbségekbe. Beleszédültem, ahogy átfutott az agyamon: nekem kell megtanítanom Zachnek az ő és a mi világunk közötti eltéréseket. Visszafordultam az ételemhez, Gaul atya pedig a másik oldalán ülő Ramonnal kezdett beszélgetni.

De a bennem élő nő – mármint a tudós – nem tudta elnyomni a kíváncsiságát. A szemem egyre csak vissza-visszaugrott Zachre és a lányra. Épphogy felállt, máris lenyúlt a lányért, aki azonnal megfogta a kezét. Zach felsegítette őt, majd az egyik kunyhó felé vezette. Azt gondoltam, végül elvonulnak, hogy kettesben fejezzék be, amit elkezdtek. Amikor azonban úgy hűszlépésnyire eltávolodtak a tüztől, Zach újra térdre kényszerítette a lányt. A lány meg sem várta, hogy Zach mit mond neki, rögtön lehasalt a földre és felemelte a fenekét. Arccal a porban feküdt. Zach letérdelt mögé, és a nyakánál fogva újra leszorította őt, akinek a tűz felé fordított arcára elégedettség ült ki. Elképesztően

nyugodtnak tűnt. Én ezt el sem tudtam volna képzelni. Ha engem készültnek volna felnyársalni egy olyan szörnyeteggel, ami Zach lábai között ágaskodott, izzó testtel vonaglottam volna a porban.

Miközben Zach az egyik kezével továbbra is a lány nyakát tartotta, a másikkal megmarkolta a férfiasságát. Előretolta a csípőjét, majd lassan behatolt. A lányból halk, kéjes sóhaj tört fel, Zach pedig félig lehunyta a szemét, és csak akkor nyitotta ki újra, amikor már teljesen beöltötte a lányt.

Újra éreztem a lüktetést a lábaim között. Úgy erősödött, ahogy Zach egyre gyorsabban mozgott. Egyáltalán nem kapkodott, hosszú, lassú, mély mozdulatokkal szerette a lányt. Megbabonázva néztem a jelenetet, szinte éreztem Zach farkát a lábaim között. Ekkor döbbsentem rá, hogy komoly gondjaim lesznek, amikor majd vissza akarom szoktatni őt a civilizált világhoz. Éreztem, hogy hatással van rám nyers érzékisége... az a domináns erő, mellyel egyszerűen csak elveszi, amit akar. Bűnös vágyat ébresztett bennem Zach irányítása és ellentmondást nem tűrő dominanciája. Furcsa érzés volt, hiszen mindig is független és magabiztos szerető voltam.

Annyira a hatalmába kerített a már-már állatias jelenet, hogy szinte megszűnt körülöttem a világ. Zach egyik kezével továbbra is a nő nyakát tartotta, másik kezének ujjai pedig mélyen a lány csípőjének húsaiba mélyedtek.

A lány halkan nyöszörgött, és a tűz ragyogó fényében még azt is láttam, hogy Zach férfiasságán nedvesség csillan meg minden egyes alkalommal, amikor kihúzza a lányból. Amikor végre képes voltam ránézni Zach arcára, majdnem hátraestem. Megláttam, hogy a vörösen izzó tűz felett egyenesen engem bámul.

Fakó szeme megvillant a tompa fényben; állkapcsának vonala megfeszült, ahogy a porba préselt lányt dugta.

Állta a tekintetemet, én pedig képtelen voltam félrenézni. Úgy éreztem, mintha próbára akarna tenni. Hogy azt akarja, nézzem, mit művel a lánnyal... mintha megtiltotta volna, hogy másfelé pillantsak.

Szerintem abban a pillanatban azt üzenete nekem, hogy ő egy vadember, és nem fogja megkönnyíteni a dolgomat, amikor elhagyjuk a faluját.

Gaul atya és Ramon halkán beszélgettek mögöttem, a nők énekeltek, a törzs többi tagja pedig egymás között nevetgél.

Rajtam kívül miért nem érdekelt senkit, hogy ezek ketten mit csinálnak?

Aztán a külvilág lassan elmosódott körülöttem, és már csak Zach és én voltunk, ahogy egymás szemébe bámulunk.

Mintha az előtte fekvő lányt is elnyelte volna az éjszaka sötétje. Zakatoló szívvel meredtem rá, ahogy engem bámul, miközben öle lassan mozgott előre-hátra. Előre-hátra, előre-hátra, előre-hátra. Képtelen voltam levenni róla a szemem. A testemen heves frusztráció hullámmozott végig, ahogy a bennem szunnyadó kukkoló lassan kibontotta a szárnyait, és átvette felettem az uralmat. Sohasem hittem volna, hogy így beindíthat egy szerelmeskedő pár látványa. Biztos voltam benne, hogy mindez azért történik, mert Zach megtiltotta a pillantásával, hogy levegyem róla a tekintetemet. Az elmémet elárasztották a gondolatok, elképzeltem, vajon mit művelne az én testemmel.

Mintha órák teltek volna el így. Aztán Zach olyan visszafogottan élvezett el, hogy szinte észre sem vettem. Nem hörgött fel a kéjtől, nem nyögött fel a megkönnyebbüléstől, de továbbra is a szemembe bámult, miközben a nyakán kötélként feszültek meg az izmok. Az utolsó lökése után enyhe rázkódás futott végig a testén, ahogy elment. Tágra nyílt szemével olyan vadsággal bámult rám, hogy esküszöm, a saját csontjaiban éreztem az öt elöntő kéjt.

*Zach egy pillanatig még nézett. Tekintetében állatias magabiztosság
lűtetett. Aztán kihúzta férfiasságát a lányból, felállt, és elsétált. Alak-
ja lassan eltűnt a sötétségben.*

Ahogy befejezem a történetet, önkéntelenül is nekifeszülök Zach kezének, amit még mindig a nyakamon tart. Visszanyom, és mivel sokkal erősebb nálam, mozdulatlanul fekszem tovább.

– Szép kis történet, Moira – mondja halkán, én pedig tudom, elégedetten hallgatta végig, hogy mennyire beindított, amikor őt néztem.

– Így emlékszem vissza – felelem.

– Már akkor is engem akartál, igaz?

– Igen – nyögöm.

– Akárcsak most?

– Igen.

– Pontosan úgy?

– Pontosan úgy – mondom.

A szabad kezével végigsimítja a derekamat, és felemeli a ruhámat.

– Mielőtt megadom neked, amit akarsz – szólal meg halk, utasító hangon –, mondj el nekem még valamit!

– Mit akarsz, mit mondjak? – kérdezem sóvárgó türelmetlenséggel.

– Azt akarom, áruld el, mi a legnagyobb szerűbb, amire rájöttél velem kapcsolatban, amióta elhoztál az otthonomból!

Mély levegőt veszek, majd halkán kipréselem magamból. Gyűlölöm a fájdalmat és dühöt, ami még mindig ott cseng a hangjában azért, amit vele tettem. Kimondom, amit hallani akar.

– Rájöttem, hogy te... Zacharias Easton... egy vadember vagy.

– Igen – suttogja, ahogy elengedi a ruhám szélét, és játszadozni kezd a bugyim pántjával. – Ezt jól megtanultad.

ELSŐ FEJEZET

ZACH

Két héttel korábban

KILÉPEK MOIRA MÖGÖTT A REPTÉRRŐL, egyenesen bele a Chicagót fojtogató hőségbe. Azt mondta, az Egyesült Államokban most nyár van, de ez nem mondott sokat azon kívül, hogy forróság van, a levegőben pedig furcsa, fémes szag terjeng, ami bántja az orromat. Többé már nem érzem az amazonasi erdők földes, zöld illatát. A honvágy fájdalmasan köröz a testemben.

Moira egy sárga autóhoz vezet, amiről tudom, hogy taxi. Tudom, hogy autó, emlékszem rá gyerekkoromból. Tudom, hogy taxi, mert az oldalára írták, és azért még elég jól tudok angolul olvasni. Gaul atya látogatásainak hála az anyanyelvemet sem felejtettem el teljesen a caraicaikkal töltött évek alatt, hiszen a tiszteletes a portugál mellett angolul is jól beszélt. Nemcsak angolul beszélgetett el velem hosszasan, de könyveket is hozott nekem, amikből tanulhattam. Megértettem a matematika alapvetéseit, és mivel mindent elolvastam, ami a kezem ügyébe esett, egész jó voltam történelemből és földrajzból is.

Mókás, ahogy felismerem a dolgokat. Tizennyolc évig az Amazonas esőerdeiben éltem, előző életem emlékei pedig elhalványultak, mint az álmok ébredés után. Mintha itt lennének előttem, de amikor megpróbálom megérinteni őket, elillannak. Azon gondolkodtam, vajon mennyit kell tanulnom, és hogy vajon tényleg eláll-e majd a szavam a „modern csodáktól”, amikről Gaul atya annyit mesélt.

Ahogy lassan felfedezem a civilizált világot, távoli emlékek villannak fel bennem azokról a dolgokról, amiket láttam. Egyáltalán nem emlékeztem például arra, amikor a szüleimmel Brazíliába repültünk, mégis, abban a pillanatban, ahogy megláttam a kis Cessnát, ami az Amazonas folyótól a brazil fővárosba repített minket, rögtön tudtam, hogy repültem már ilyennel korábban. Nem emlékeztem... egyszerűen csak tudtam. Nem rezzentem össze, amikor felpörögtek a motorok, és egyáltalán nem idegenkedtem a repülés gondolatától. Bár semmilyen emlékem nem volt a repülésről, ahogy megérintettem a gép ablakának üvegét, beugrott, hogy mi is az az üveg. Sőt, nem csupán eszembe jutott, hogy mi ez az átlátszó, kemény anyag, de még a Georgiában álló otthonunk is megjelent előttem. Emlékszem, ahogy teljes erőből nekiszaladtam a tolóajtónak, majd fenékre ültem, és elterültem, mint egy béka.

Landolás után aztán, ahogy Moirával az autókölcsönző felé sétáltunk, néhány sokkal tisztább emlék is megrohant. Emlékszem, hogy a szüleim kocsijának hátsó ülésén ültem, és mintha egy könyvet is a kezemben tartottam volna, amiben hatalmas képek voltak. Mintha még a szüleim hangjára is emlékeznék, ahogy egymással beszélgettek.

Más dolgok is teljes természetességgel tűntek ismerősnek. A hotelban is több dolgot felismertem, ahol megszálltunk pár napra. Az ágyat, a párnákat. Igen, tudtam, mik azok a párnák. Moira bevezetett

a fürdőszobába, és elmagyarázta, hogyan működik a vécé és a zuhanyzó. Egykori életem darabkái egymás után körvonalazódtak előttem.

Gaul atya néhány csodáját alaposan kihasználtam. Mennyei zuhanyt vettem. A víz sokkal tisztábbnak és lágyabbnak tűnt, mint a folyók vize, vagy az eső után megmaradt pocsolyák, amikben eddig tisztálkodtam. A sampon illatáról a vízililiomok jutottak eszembe. Elképesztő érzés volt ennyi év után először megmosni a fogamat. Utána egy jó darabig képtelen voltam megállni, hogy ne simogassam a nyelvemmel a fogaimat, melyek hihetetlenül simának tűntek. Bármennyig is sikáltam volna őket náddal, soha nem lettek volna ilyen tiszták.

Igen, a dolgokat, amik mind furcsán ismerősnek tűntek, a kényelem szolgálatába állítottam. Egyszer sem éreztem úgy, hogy maga alá temet a hirtelen rám szakadó modern világ, hacsak nem számítom ide, hogy Moira egy kicsit gyorsan vezetett Brazíliaváros utcáin. Két napig ott maradtunk, mivel meg kellett látogatnom egy orvost, aki ellenőrizte az egészségi állapotomat, és beadta a szükséges védőoltásokat. Ezután meg kellett várnunk, amíg az Amerikai Nagykövetség kiadja az új útlevelemet, bár abban reménykedtem, hogy talán megtagadják, és akkor vége ennek a nevetséges helyzetnek. Ám miután hitelt érdemlően igazolni tudtam a személyazonosságomat, beindultak a konzulátus gépezetének fogaskerekei. A szüleim és saját, évekig őrizgetett eredeti okmányaimmal igazoltam magamat. Szintén nálam volt a jegygyűrűjük, egy családi fotó és a családi Bibliánk is. Az amerikai nagykövetség titkára személyesen adta át az új dokumentumaimat, majd szélesen és nyájasan elmosolyodott, amikor a kezembe nyomta az útlevelemet. Annyira örült, hogy végre „hazatérek”, hogy legszívesebben átvágtam volna

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

a torkát. Mindenki úgy gondolta, nagyszerű, hogy végre hazatérek, de én egyáltalán nem örültem.

Néhány dologhoz igen nehezen szoktam hozzá. Bár lenyűgözött a szállodai ágy puhasága, valahogy idegennek és ezáltal kényelmetlennek tűnt. Végül minden este a padlón aludtam. A ruhákban, amiket Moira adott rám, mielőtt felszálltunk a Cessnára, nem tudtam rendesen mozogni, és viszketett tőlük a bőröm. Gyűlöltem őket. Amint egyedül maradtam a szobámban, rögtön lerángattam őket, hogy újra meztelen lehessenek, ahogy megszoktam.

Rögtön emlékeztem rá, mik azok az evőeszközök, de nem voltam hajlandó használni egyiket sem. Nem azért, mert kényelmetlennek találtam őket, sokkal inkább azért, hogy megmutassam Moirának, azt csinálok, amit akarok. Ha megtehettem volna, akkor a ruháimat is minden alkalommal leveszem, de Moira ennek elejét vette azzal, hogy elmondta, ezt törvény tiltja.

Így aztán be kellett érnem azzal, hogy apró dolgok ellen lázadok. Mint például, hogy kés és villa helyett a kezemmel teszem a számba a falatot. A szalvétát sem használtam, amivel Moira megtörölte a száját és a kezét. Helyette tisztára szopogattam az ujjaimat, a számat pedig beletöröltem az ingem vállrészébe. Fodrászhoz is el akart küldeni, hogy vágassam le a hajamat, de ezt is visszautasítottam. Erre nem mondott semmit, csak elmosolyodott.

Annyira feldühít, hogy egyszerűen elfogadja a másságomat. Szinte várom már a pillanatot, amikor kijelenti, hogy ideje a modern kulturális elvárások szerint élnem. Ehelyett alig magyaráz el pár dolgot, és hagyja, hogy kipróbáljam a számomra ismeretlen dolgokat. Ha pedig mégis nemet mondok, csak annyit felel, hogy „talán majd máskor”.

Ennek a lángvörös hajú nőnek a gondolatától sötét érzések kavarnak bennem. Tudom, nem személyesen ő a felelős azért, hogy el